

— Ἐχεις δεκαεξὶ ἑκατομμύρια καὶ περισσότερα, ἀπεκρίθη ὁ Ἄλλουτ, καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν Πικῷ τοιαύτας πληροφορίας περὶ τῆς εἰς Ἀγγλίαν, Γερμανίαν καὶ ἀλλαχοῦ καταθέσεως τῶν κεφαλαίων του, ὥστε ὁ χρυσομανὴς οὗτος ἐφρίκισεν ὀλόκληρος.

— Σὺ ὄνειροπολεῖς!

— Καὶ σὺ λοιπὸν ὀνειρεύεσαι ὅτι τρώγεις.

Ὁ Ἄλλουτ ἐξήλθε καὶ διανυκτερεύσας, ἐπέστρεψε περὶ τὴν ἐβδόμην ὥραν τῆς πρωίας καὶ ἐπρογεύθη. Ἡ θέα τῶν φαγητῶν ἠύξησε τοῦ Πικῷ τὴν βάσανον τῆς πείνης.

— Δόσε με νὰ φάγω, εἶπεν οὗτος.

— Πόσα εὐχαριστεῖσαι νὰ δώσης διὰ τὸ ψωμί καὶ τὸ ὕδωρ τὰ ὁποῖα θὰ σὲ δώσω;

— Τίποτε.

— Ἀς ἰδῶμεν λοιπὸν, ποῖος τῶν δύο μας θ' ἀποκάμει πρῶτος.

Καὶ ἀπῆλθε πάλιν.

Εἰς τὰς τρεῖς ὥρας μετὰ μεσημέριαν ἐπανῆλθε· εἰκοσιεὶς ὥραι παρήλθον ἀφοῦ ὁ Πικῷ ἦτον νήστις, καὶ ἐπεκαλέσθη τὸ ἔλεος τοῦ δεσμοφύλακος του, προτείνων αὐτῷ εἰκοσι σολῖὰ διὰ μίαν λίτραν ἄρτου.

— Ἄκουσε, τῷ λέγει ὁ Ἄλλουτ, ἰδοὺ ἡ συμφωνία μου· δύο φοραῖς τὴν ἡμέραν θὰ σὲ δίδω νὰ τρώγης. καὶ θὰ πληρώνεις, κάθε φορὰν εἰκοσιπέντε χιλιάδας φράγκα.

Ὁ Πικῷ ἀνέπεμψεν ὠρυγμὸν, συνεστράφη ἐπὶ τοῦ κρεβάτου του, ἐνῷ ὁ ἄλλος ἔμεινεν ἀτάραχος.

— Ἡ τελευταία μου λέξις αὕτη εἶναι· ἐκλεξε, μὴ χάνης καιρὸν, οὐ δὲν ἐλυπήθης φίλους, καὶ ἐγὼ λοιπὸν θὰ γίνω ἀσπλαγχνός πρὸς ἐσέ.

Ὁ ταλαίπωρος δεσμώτης ἀπέρατε τὸ ἐπιλοιπὸν τῆς ἡμέρας καὶ τὴν ἐπομένην μὲ τὰ κόλαστήρια τῆς πείνης καὶ τῆς ἀπελπισίας, ἡ ἥθικὴ ἀγωνία του ἔφθασεν εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ ὁ τάρταρος τὸν κατεσπάραιτε τοιοιτοτρόπως, ὥστε τέτανος τὸν ἐκυρίευσεν τὰ νεῦρά του, ὥς νὰ συνεσπῶντο. ἡ κεφαλὴ του παρέλυσεν, ἡ οὐράνιος διανοητικὴ ἀκτίς ἡ ἐμφυχύνουσα αὐτὸν ἀπεσδέσθη ὑπὸ τοῦ κατακλονισμοῦ ἀκροτάτων καὶ παραφόρων παθῶν. Ὁ ἀσπλαγχνός Ἄλλουτ ἀνεγνώρισε μετ' ὀλίγον ὅτι τοιαῦτα βασανιστήρια δὲν ἤρμποζον εἰς ἀνθρώπινον σῶμα. Ὁ ἀρχαῖός του φίλος δὲν διέκρινε πλέον οὐδὲν, διότι κατήντησε μηχανὴ ἡρεμοῦσα, αἰσθανομένη μὲν τὸν φυσικὸν πόνον, ἀλλ' ἀνίκανος νὰ τὸν καταβάλλῃ ἢ νὰ τὸν ἀποτρέψῃ, λέξις ἐκ τοῦ στόματός του δὲν ἐξήρχετο. Ὁ Ἄλλουτ ἀπελπίζετο σκεπτόμενος ὅτι ἂν ὁ Πικῷ ἀπέθνησκε, κανὲν μέσον δὲν εἶχε διὰ νὰ σφετερισθῇ τὰ ἀπειρα πλοῦτη τοῦ θύματός του, καὶ ἀπὸ τὴν μανίαν ἐκτυπήθη ὁ ἴδιος, ἀλλ' ὑποτηρήσας ἔν μαιδιάμα σατανικὸν ἐπὶ τοῦ πελιδνοῦ προσώπου τοῦ Πικῷ, ἐφώρμητε κατ' αὐτοῦ ὡς θυρίον λυσσῶν, τὸν ἐδάγκασε, τοῦ ἐξώρριξε τοὺς ὀφθαλμούς διὰ μαχαίριου, τὸν ἐξεκοίλισε, καὶ φεύγει ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο, ὅπου μόνον πτώμα ἀφίναν, ἀπεμακρύνθη τῶν Παρισίων καὶ μετέβη εἰς Ἀγγλίαν.

Ἐκεῖ πεσὼν κλινῆρης τὸ 1828· ἐξομολογήθη εἰς ἱερέα τινα καθολικὸν Γάλλον, καὶ μετανοήσας διὰ τὰς κακίας του, ὑπηγόρευεν ὁ ἴδιος εἰς αὐτὸν βλασ-

τὰς λεπτομερείας τοῦ φρικώδους τούτου διηγήματος, ὅπερ ὑπέγραψεν εἰς ἐκάστην σελίδα.

Ὁ Ἄλλουτ λαβὼν τὴν ἀφῆσιν τῶν ἁμαρτιῶν τοῦ ἀπέθανεν Χριστιανικῶς. Ἀκολούθως ὁ Ἀββᾶς Π. . . διέβυθεν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τῶν Παρισίων αὐτὸ τὸ πολυτίμον ἀποδεικτικὸν, περιέχον τὰ ἀνωτέρω ἀλλόκοτα συμβάντα, συνοδεύσας αὐτὸ συγχρόνως μὲ τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν.

Κύριε Διοικητά!

» Εὐτύχησα νὰ φέρω εἰς μετάνοιαν ἄνθρωπον με-
» γάλως ἐγκληματίαν. Εἶμαι δὲ μὲ τὴν γνώμην του,
» ὅτι θὰ ἦτον δρεῖλμον νὰ σᾶς γνωστοποιήσω σει-
» ράν τινα ἀποτροπαίων γεγονότων, ἐν εἰς ὁ ἄθλι-
» ος οὗτος ὑπῆρξε τὸ ἐνεργεῖν καὶ τὸ πάσχον συγ-
» χρόνως πρόσωπον. Ἐὰν ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν αἱ ἐ-
» πισυνημμένα ἐνταῦθα ὁδηγίαι, θέλουν ἀνεύρει τὸν
» ὑπόγειον θάλαμον, ὅπου πρέπει νὰ ὑπάρχουν ἀκό-
» μῃ τὰ λείψανα τοῦ τρισαθλίου καὶ δυστυχούς Πικῷ,
» ἐπ' αχθοῦς θύματος τῶν παθῶν καὶ τοῦ μίσους του.
» Ὅμειν Ἰψίστος ἐδείχθη εὐσπλαχνος, οἱ δὲ ἄνθρω-
» ποὶ ἐν τῇ ἀλαζωνίᾳ των θέλουν νὰ προδῶσι πλέ-
» ον αὐτοῦ, ἐπιζητοῦντες τὴν ἐκδίκησιν, ἀλλ' ἡ ἐκ-
» δίκησις τοὺς συντρίβει.

» Ὁ Ἀντώνιος Ἄλλουτ ματαίως ἐζήτησε ποῦ καὶ πῶς εἶναι κατατεθειμένα τὰ χρηματικὰ κεφάλαια τοῦ θύματός. Διὰ νοκτὶς εἰσῆλθεν εἰς τὸ μυστικὸν δωμάτιον αὐτοῦ, ὅπου οὐδὲν κατάστιχον, δικόγραφον, ἐνδεικτικὸν ἢ χρηματικὴν τινα ποσότητα δὲν ἀνεκάλυψε. Ἰδοὺ ἡ διεθυσίς καὶ αἱ ὁδηγίαι διὰ νὰ τί-
» χη τις τὰς δύο κατοικίας. τὰς ὁποίας ὑπὸ τὰ δύο πλαστὰ δνόματά του ὁ Πικῷ εἶχεν εἰς Παρισίους.

» Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν κλινὴν τοῦ θανάτου ὁ Ἀν-
» τώνιος Ἄλλουτ ἠνῆρήθη νὰ μὲ γνωστοποιήσῃ διὰ
» τινος μέσου ἔμαθε τὰ ἐν τῇ ἐκθέσει του ἀναφε-
» ρόμενα γεγονότα, καὶ πῶς εἰδοποιήθη περὶ τῶν
» ἐγκλημάτων καὶ τῆς περιουσίας τοῦ Πικῷ· ἀλλὰ,
» πρὶν μιᾶς ὥρας τῆς τελευτῆς του, μὲ εἶπεν.
» Πάτερ μου, θερμοτέρα πίστις τῆς ἰδικῆς μου
» δὲν θὰ εὑρεθῇ εἰς ἄλλον, διότι εἶδα καὶ ἤκου-
» σα ψυχὴν ὁμιλοῦσαν χωρισμένην ἐκ τοῦ σώ-
» ματός της.

» Οὐδὲν τι ἐδείκνυε παράφρονα τότε τὸν Ἄλλουτ,
» ὅτε εἶχε κάμει σαφῶς τὴν ἐξομολόγησιν τῶν ἁ-
» μαρτημάτων του. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ αἵωνος εἰσὶν οἴη-
» ματίαι, διότι, ἐν τῇ ἀγνοίᾳ των ἀρνούμενοι νὰ πι-
» στεύουν, τὸ φρονοῦν σοφόν τι. Αἱ Βουλαιὶ τοῦ Κυ-
» ρίου ἀνεξερεύνητοι. Ἀς λατρεύωμεν αὐτὸν καὶ ἄς
» ὑποτασσάμεθα αὐτῷ.

» Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι κτλ.»

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.) M. E.

ΑΙ ΔΙΑΥΜΟΙ ΑΔΕΛΦΑΙ.

ὑπὸ τοῦ υποκόμητος Ἀρλεγκούρ.

Α'.

Ἐντὸς παλαιῦ πύργου, κειμένου κατὰ τὰ πρὸς βορρᾶν ὄρη τῆς Γαλλίας, δύο ὄρφαναι κόραι ἔζων ἀ-

γνωστοί καὶ ἐν εἰρήνῃ ἐπὶ τῆς βασιλείας Λουδοβίκου τοῦ Μεγάλου. Ἦσαν θυγατέρες τοῦ μαρκησίου Δαρινβάλ, καὶ εἶχον φθάσει τὸ 48 ἔτος τῆς ἡλικίας των. Ἀνθηραὶ ὡς τὰ ἀνθὴ τοῦ μαΐου, ὠραῖαι ὡς αἱ νύμφαι τῶν μυθολογικῶν χρόνων, ἡ Ἀλιξ καὶ ἡ Δευκὴ ἦσαν διδυμοί· ὦ, ἰδιοτροπία τῆς φύσεως! ἡ Ἀλιξ καὶ ἡ Δευκὴ εἶχον τοὺς αὐτοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου, τὸ αὐτὸ ἀνάστημα, τὴν αὐτὴν κόμην, τὴν αὐτὴν προφοράν· ὅστις ἐδῆλεπε τὴν μίαν, ἐδῆλεπε καὶ τὴν ἄλλην. Ὁ σύρανός ἐφιλοτιμήθη νὰ τὰς πλάσῃ τόσον ἀκριβῶς ὁμοίως, ὥστε τὰς ἐδῶκε καὶ εἰς τὸ ἥθικόν τὴν αὐτὴν ὁμοιότητα ὡς εἰς τὸ φυσικόν. Φαιδραὶ συγχρόνως, μελαγχολικαὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἦσαν εὐθυμοὶ ἢ λυπημέναι κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν, κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν. Ἄμα ἡ Ἀλιξ ἡσθένει, ἡσθένη αἴφνης καὶ ἡ Δευκὴ ἔχουσαι ὁμοιώματα ἀρχῶν, ἀναλογίαν αἰσθημάτων, συμφωνίαν συμπαθειῶν καὶ ἀντιπαθειῶν, ἀρμονίαν θελήσεων καὶ ἐρέσεων, τὰς αὐτὰς ἡδονὰς, τὰς αὐτὰς λύπας, αἱ δύο αὐταὶ κόραι ἦσαν ἐν καὶ μόνον ὃν εἰς δύο σώματα, ἐν μόνον σῶμα ὑπὸ δύο μορφάς.

Γραῖα τις θεία των τὰς ἀνέθρεψεν ἐπιμελῶς εἰς τὸν κληρονομικὸν πύργον. Ἡ κυρία Δελακμόρ ἐλάτρευε τὰς ἀνεψιάς της· ἀλλὰ φθάσασα εἰς τὴν ἡλικίαν τῶν 80 ἐτῶν, ἡσθάνετο ἐκλειπούσας τὰς δυνάμεις της, καὶ ἡ ὑπανάδρεϊα τῶν ὄρφανῶν της ἦτον ἤδη ὁ μόνος της διαλογισμός.

Β'.

Ἐπίσημος εἰδησις διεσπάρη εἰς τὸν πύργον τοῦ Δαρινβάλ. Ἡ κυρία Δελακμόρ ἐπέτυχε τὸν σκοπὸν της· δύο συνοικέσια, διαπραγματευθέντα μυστικῶς παρ' αὐτῆς, εἶναι εἰς τὴν ἀκμὴν νὰ τελειώσουν, καὶ οἱ σύζυγοι φθάνουσιν ὅσον οὕτω. Ὁ εἰς, προσωρισμένος διὰ τὴν Ἀλιξ, εἶναι ὁ κόμης Ῥοδόλφος Δερμινί, ὁ ἕτερος διὰ τὴν Δευκὴν, εἶναι ὁ βαρόνος Ῥαούλ Δαγρεβίλ. Καὶ οἱ δύο εἶναι νέοι, ὠραῖοι καὶ πλούσιοι.

— Ἀδελφὴ μου, ἔλεγεν, ἡ Ἀλιξ εἰς τὴν Δευκὴν, μετ' ὀλίγον θὰ ἰδῶμεν τὸν Ῥοδόλφον καὶ τὸν Ῥαούλ τοὺς συζύγους, τοὺς ὁποίους ἡ τύχη μᾶς προορίζει. Ἄγνοῦ τὸ διατί, ἀλλὰ φόβος μὲ καταλαμβάνει.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης, ἀπεκρίθη ἡ Δευκὴ. Πάντοτε αἱ αὐταὶ ἐντυπώσεις ὦ τῆς πιστῆς καὶ περιπαθοῦς ἔξεως!

— Ἀλιξ, νυμφεύεσαι τὸν Ῥοδόλφον, ἐγὼ θὰ εἶμαι ἡ σύζυγος τοῦ Ῥαούλ. Νομίζεις ὅτι θέλομεν δυνηθῇ νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν;

— Καὶ ἐγὼ ἤθελον νὰ σὲ κάμω τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν.

— Καὶ ἂν ὁ ἐδικός μου σύζυγος μὲ ἀπήρσκει!

— Ἦθελε καὶ εἰς ἐμὲ γείνει μισητός.

— Τοῦτο δὲν ἐδύνάτο νὰ γείνῃ ἄλλως.

— Ἐπίσης δὲ διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, ἂν ὁ Ῥοδόλφος ἐνώσας τὴν τύχην του μετ' ἐμοῦ, ἤθελε μὲ κάμει ν' ἀποθάγω ἀπὸ λύπην!...

— Ἦθελε θανατώσει καὶ ἐμὲ ἐπίσης, ἐδελφὴ μου.

— Δευκὴ, πόθεν προέρχεται ἡ ταραχὴ τὴν ὁποίαν αἰσθάνομαι;

— Ἄλλ' ἐὰν καὶ οἱ δύο εἶναι ἀξιαγάπητοι! ἂν καὶ οἱ δύο καθιστῶσι τὰς γυναῖκας των εὐτυχεῖς! Ὁ ἔρως, εἶναι, λέγουσιν, τόσον γλυκύς· ἤθελα ν' ἀγαπῶ!

Γ'.

Ὁ κόμης Δερμινί καὶ ὁ βαρόνος Δαγρεβίλ, ἰππεύοντες ὑπερῆφάνους ἵππους, καὶ παρακολουθούμενοι ὑπὸ πολυαριθμοῦ συνοδείας, εἶναι παρὰ τὰς κιγκλίδας τοῦ πύργου. Ἐνδοξοὶ καὶ ἀνδρεῖοι στρατιωτικοί, ὁ Ῥοδόλφος καὶ ὁ Ῥαούλ φέρουν λαμπράς πανοπλίας. Τὸ μέτωπόν των εἶναι ἀρειμάνιον καὶ ὑπερῆφανον, τὸ ἀνάστημα των μεγαλοπρεπές.

Αἱ ἀδελφαὶ εἶναι εἰς τὸν ἐξώστην τοῦ πύργου. τὰ βλέμματά των διευθύνονται μετὰ θαυμασμοῦ πρὸς τὴν ἐνώπιον αὐτῶν παριστανομένην εἰκόνα, ὅπου οἱ εὐγενεῖς ἱππῶται ἀναπτύσσουσιν πᾶσαν τὴν πολυτέλειαν τῆς αὐλῆς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'. Οἱ ὑπὸ χρυσοῦ περικεκαλυμμένοι ἵπποι των, αἱ πορφυραὶ καὶ χρυσοκέντητοι οἰκοστολαὶ των, οἱ πτερωτοὶ πέτασοί των, τὰ παράσημα, αἱ ταινίαι καὶ τὰ ξίφη των, κατὰστικτα ὑπὸ πολυτίμων λίθων, πᾶσαι αἱ μεγαλοπρέπειαι τοῦ μεσαιῶνος ἐκθαμβοῦσι τὰς ὄρφανάς.

— Δευκὴ, λέγει ἡ Ἀλιξ εἰς τὴν ἀδελφὴν της, ἰδὲ τοῦτον, πόσον εἶναι ὠραίος!... ἤθελα αὐτὸς νὰ ἦτον ὁ Ῥοδόλφος, ὁ ἀνὴρ τὸν ὁποῖον ἡ τύχη μοὶ προώρισε. Στοιχηματίζω, ὅτι αὐτὸς εἶναι.

— Ναὶ ἀδελφὴ μου, ὦ! ναί, εἶναι ὁ Ῥοδόλφος· ἤκουσα τινὰ νὰ τὸν ὀνομάζῃ. Ἐχεις δίκαιον, εἶναι ὁ ὠραιότερος.

— Ἀλλὰ δὲν εἶπα ὅτι εἶναι ὁ ὠραιότερος.

— Τὸ ἐσυλλογίσθης ὁμῶς.

— Ναί, εἶναι ἀληθές.

— Δὲν δυνάμεθα τίποτε νὰ ὑποκρύψωμεν ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλην.

Δ'.

Οἱ μέλλοντες σύζυγοι, παρουσιασθέντες ἀπὸ τὴν κυρίαν τοῦ Κλαμόρ εἰς τὰς κληρονόμους τοῦ Δαρινβάλ, διέτριψαν πολλὰς ἡμέρας εἰς τὸν πύργον, καὶ γοητευθέντες ἀπὸ τὴν ὠραιότητα τῶν νέων θυγατέρων, ἐπροσπάθουν παντοιοτρόπως νὰ ταῖς ἀρέσουν. Κυνήγια, ἵπποδρομῖαι, μουσικὴ, χορὸς καὶ παντὸς εἶδους διασκεδάσεις ἐκτελοῦνται καθ' ἐκάστην εἰς τὸν ἀρχαῖον πύργον. Πανταχοῦ ὀδυροῦς, παντοῦ εὐθυμῖα, νέαι ἐορταὶ καθεκάστην· ὁ τρυφερός καὶ χαρὴς Ῥοδόλφος εἶναι ἡ ψυχὴ τῶν μαγατιῶν τούτων.

Οὐδὲν τῶν γοητευτικῶν μέσων, ὅσα ἡ φύσις καὶ ἡ τύχη χορηγοῦσι, δὲν παρεμελήθη ἀπὸ τοὺς δύο ἱππῶτας διὰ νὰ θέλῃωσι τὰς ἀδελφὰς τοῦ Δαρινβάλ· γλυκὺς καὶ ὑπερῆφανος, κομψὸς καὶ ὠραίος, ὁ Ῥοδόλφος ἐκέρδαιεν ὅλῳν τὰς καρδίας. Ὅχι ὀλιγώτερον λαμπρὸς ἀπὸ τὸν ἀντιζήλόν του, ὁ Ῥαούλ ἦτον ἐπίσης τὸ ἀνιικείμενον τοῦ γενικοῦ θαυμασμοῦ· ἀλλ' ὁ ὀφθαλμὸς του ἦτον ἐνίοτε μελαγχολικὸς, καὶ ἡ διαθέσις του συγχνάκις, ἀγρία. Οὕτως, ὅταν φωναί τινες ὑψοῦντο διὰ νὰ ἐρωτήσωσι τίς τῶν δύο ἦτον ὁ πλέον ἀξιαγάπητος, οὐδεὶς ἔλεγεν, ὅτι ἦτον ὁ Ῥαούλ.

Ε'.

Ἡ Κυρία τοῦ Κλαμόρ ἤγγιζε τὸ τέρμα τοῦ βίου της, καὶ ἡ προβεβηκυῖα ἡλικία της ἐξησθάνει τὸ λογικόν της· δὲν ἄφινε πλέον τὸ θρονίον της, ἤδη αἱ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλιπον καὶ ὁ τάφος της ἠνοίγετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Τὸ συνοικέσιον τῶν ὀρφανῶν ἀνηγγέλην πρὸ μικροῦ δημοσίως εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ χωρίου. Ἡ Ἀλιζ ἡ γέρων περὶ τὸ λυκαυγές, αὐτὴ ἀγαπᾷ περιπαθῶς τὸν Ῥοδόλφον, συλλογίζεται δὴν παράφορος διὰ ὃ ἐράσμιος καὶ ὠραῖος ἱππότης δὲν θέλει βραδύνει νὰ γίνῃ σύζυγός της. καὶ λέγει καθ' ἑαυτήν. « Αἱ εὐχαὶ μου ἐξεπληρώθησαν, » καὶ μ' ὅλα ταῦτα ἡ καρδία της αἰσθάνεται ἀλγεινούς παλμούς, τὸ πνεῦμά της μαύρας διορᾷ ὀπτασίας. Ὁ ὕπνος της εἶναι τεταραγμένος, φλογώδης πυρετός τὴν κατέλαβε, καὶ οἱ χαρακτῆρες τοῦ προσώπου της ἠλλοιώθησαν.

Ἡ Ἀλιζ ἔτρεξε πρὸς τὴν ἀδελφὴν της.

Ἀλλ' ἡ Λευκὴ, ἐγερθεῖσα τῆς κλίνης της, εὕρισκεται εἰς τὸν κήπον τοῦ πύργου. Τότε κατὰ πρῶτον, ἡ μία τῶν διδύμων ἔτρεχε πρὸς τὴν ἄλλην. χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ τὴν ἄλλην τρέχουσιν πρὸς αὐτήν. Ἡ Ἀλιζ τέλος πάντων φθάνει τὴν ἀδελφὴν της, τὴν βλέπει καὶ φρίσσει. Ἡ Λευκὴ ἦτον ὡχρὰ καὶ σχεδὸν λειποθυμοῦσα, καθημένη ἐπὶ τινος ὑψώματος χλόης, ὡχρὰ, σωμαπλή, ἀκίνητος· ἐνεχαράττετο εἰς τὴν φυσιογνωμίαν της ἐκφρασις ἀόριστος, βαθεῖα, μυστηριώδης, παράδοξος· προσήλωσεν ἐπὶ τῆς προσφιλοῦς συντρόφου της βλέμμα ἐκθαμβὸν καὶ καταπεπληγμένον, τὸ ὅποιον ἐφαίνετο ὡς νὰ τῇ ἔλεγε. « Δὲν ἤξεύρεις τί ἔχω ; »

Ἡ Ἀλιζ ἐκβάλλει φωνὴν τρόμου.

— Ὡ ἀδελφὴ μου ! ἀνέκραξεν αὐτὴ, ἀδελφὴ μου ! τί μᾶς συμβαίνει ; ἔπρεπε νὰ ἦμαι ἡ εὐτυχεστέρα τῶν γυναικῶν, νυμφεύομαι τὸν ἄνδρα, τὸν ὅποιον ἀγαπῶ, ἐπίσης τὰ πάντα μὲ μειδῶσι· ἀνταγαπῶμαι παρ' αὐτοῦ. ὁ Ῥοδόλφος μὲ προσκαλεῖ, μὲ περιμένει . . . Πόθεν λοιπὸν προέρχεται ἡ τρομερὰ ἀγωνία μου ; ὁμίλησε, ἐξηγήσά με τὸ μυστήριον τοῦτο ! Ἀ ! ἰδοὺ ἐννοῶ, εἶναι διότι πάσχεις, ἀλγηδὼν τις σὲ καταθλίβει· ὦ ! καὶ, εἶμαι βεβαία, πάσχεις, καὶ μὲ φαίνεται διὰ τὴν ζωὴν μου σβύνεται . . . Μὴ μὲ ἀντιλέγεις . . . Ἐχω πλήρη περὶ τούτου βεβαιότητα· ἐπειδὴ αἰσθάνομαι δάκρυα εἰς τὸ βάθος τῆς χαρᾶς μου, βλέπω τὸν θάνατον εἰς τὴν εὐτυχίαν μου !

ΣΤ'.

Ἡ Λευκὴ, ζωηρῶς συγκινηθεῖσα, θλίβει τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς της.

— Φεῦ ! τὸ ὁμολογῶ, ἀπαντᾷ αὐτὴ, ἡ ζωὴ μου σκληρῶς προσεδόληθ. Συγχώρησε, Ἀλιζ ! συγχώρησέ με, πρέπει νὰ σὲ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου, ἄνευ ὑποκρίσεως· πρέπει ἡ ὥρα ἐφάσεν ἤδη. Προωρισμέναι καὶ αἱ δύο νὰ μὴν ἔχωμεν παρὰ τὴν αὐτὴν ὑπαρξίν, νὰ μὴν εὐχόμεθα παρὰ μίαν εὐχὴν, νὰ μὴν ἀποτελῶμεν παρὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν, ἐμεῖς λαμβάνοντες παρὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ψυχὴν, ἐμεῖς λαμβάνοντες παρὰ μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἀνδρά. Ἀλιζ ! Ἀλιζ ! τὸν ἀγαπῶ ἐπίσης, τὸν ἀγαπῶ περιπαθῶς ὡς σὺ ! αὐτὸς μόνος, οὐδεὶς ἄλλος, ὁ Ῥοδόλφος σου εἶναι ὁ Ῥοδόλφος μας.

— Ὡ θεὲ μου ! λέγει ἡ Ἀλιζ, ὑψώνουσα τὰς χεῖράς της πρὸς τὸν οὐρανόν. Τὸ ἤξευρα πρὶν τὸ ἀκούσω, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστεύσω. Τί λοιπόν ! ἡ γλυκεῖα αὐτὴ ὁμοιότης, ἡ τρυφερὰ συγχώνευσις τῶν αἰσθημάτων, ἡ ἐνότης τῆς θελήσεως καὶ τοῦ ἔρωτος, ὅτι μέχρι τοῦδε ἐθεώρησα, ὅχι μόνον ὡς θεῖον φαινόμενον, ἀλλ' ὡς καὶ ἐξαίσιον ἀγαθοεργήμα τῆς θείας προνοίας . . . φεῦ ! τοῦτο ἦτο διπλοῦς πόνος τὸν ὅποιον τὸ μέλλον μᾶς διεφύλαττε, μακρὸν βασανιστήριον δι' ἀμφοτέρους.

— Ἀγαπητὴ Ἀλιζ, ἐπανάλαβεν ἡ ἀδελφὴ της μὲ φρικώδη φωνήν, ὠρεῖλαμεν γνωρίζουσαι τὴν παρόδοξον φύσιν μας, ν' ἀφιερωθῶμεν, εἰς τὸν Θεὸν τὸν ὅποιον δύνανται δύο ν' ἀγαπῶσι, χωρὶς φόβον ἀντιζήλων συμπαιθῶν· ἤθελε μᾶς μερίσει τὴν καρδίαν του, καὶ χωρὶς ν' ἀποσπασθῶμεν ἡ μία ἀπὸ τῆς ἄλλης, ἤθελε καὶ τὰς δύο μᾶς δεχθῇ.

— Ἀκουσε, διέκοψεν ἡ Λευκὴ μὲ γαλήνην· ἀς μὴν αὐξάνωμεν τὰς θλίψεις μας, πρὸ πάντων μὴν ἐπιπλήτῃς σεαυτὴν. Πρέπει αἱ διομολογήσεις μου νὰ ἦναι ἐντελεῖς. Πάσχω, στεναίω, εἶναι ἀληθές· ἀλλ' ἐν μέσῳ τῶν θλίψεών μου, ἡ χαρὰ σου ἐρχεται κατὰ στιγμὰς νὰ φωτίσῃ τὴν ἀθυμίαν μου, εἰ πᾶνθιμοὶ στοχασμοί μου φεύγουν ἐκ διαλειμμάτων, ἐνώπιον τῶν φαιδρῶν ἐλπίδων σου, μέχρι καὶ αὐτῆς τῆς συμφορᾶς μου.

Ἡ Ἀλιζ, μὲ δακρύδρεκτα ὅμματα ῥίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀδελφῆς της, « ὦ Ῥοδόλφε ! πόσον ἀγαπᾶσαι ! . . . »

Ζ'.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν, ἐπιστολὴ τις ἐνεχειρίσθη εἰς τὴν μνηστῆν τοῦ Δερμινί· ἡ ἐπιστολὴ ἐςέλλετο ἀπὸ τοῦ πλησίον μοναστηρίου, τὸ τοῦ τάγματος τῶν Βενεδικτίνων. Ὡ οὐρανέ ! εἶναι οἱ χαρακτῆρες τῆς Λευκῆς.

— « Ἐκαμα τὴν ἀπόφασιν μου, ἀγαπητὴ ἀδελφὴ· ἀγαπῶσα παραπολὺ τὸν Ῥοδόλφον καὶ μὴ δυναμένη νὰ ὑπανδρευθῶ τὸν Ῥαούλ, ἀφιεροῦμαι ἀνεπιστρεπτί εἰς τὸν Θεόν. Μὴ ζητῇς νὰ καταπολεμήσῃς τὴν ἀπόφασίν μου, πρέπει νὰ αἰσθάνεσαι ἐντὸς σεαυτῆς, διὰ τὴν καρδίαν μου δὲν θ' ἀρῇσαι ποτὲ τὴν ὁδὸν τὴν ὅποιαν ἐλάβην ἤδη, σπεῦτε νὰ ὑπανδρευθῇς τὸν κόμητα Δερμινί· ἡξεύρεις εἰς ποίαν καρδίαν αἱ ἀπολαύσεις τῆς εὐδαιμονίας σου θὰ εὗρουν σταθερῶς ἡχώ· προσπάθησε ὥστε αὐταὶ νὰ ἦναι ἰσχυραὶ διὰ νὰ νικήσουν τὴν λύπην μου, διαρκεῖς διὰ νὰ καταπνίξουν τὸ αἰσθημά μου. Ὁ Θεός, ὅστις ἔκαμε τὸ θαῦμα τῆς μεταξὺ μας ὁμοιότητος, εἶναι ἀρκετὰ κραταιὸς διὰ νὰ συντελέσῃ τὴν θεωρείαν μου. Ἐλπίζω διὰ τοῦτο μὲ συλλογίζεσθαι ἄνευ περικρίας, ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ θὰ σὲ συλλογίζομαι μετὰ τρυφερότητος. Ἐχω ἐνδόμυχον πεποιθήσιν διὰ δὲν θέλεις παραδοθῇ εἰς τὴν μικροψυχίαν, ἐπειδὴ οὐδ' ἐγὼ θέλω ἀφῆθ' ὥστε νὰ καταβληθῶ ὑπὸ τῆς λύπης. Θέλω διατηρήσῃ τὴν ἡσυχίαν, διὰ νὰ ἦσαι καὶ σὺ γαλήνιος. Γέλα καὶ τὰ δάκρυά μου θὰ στεγνωθῶσιν. Ἐστὼ εὐτυχῆς, καὶ θὰ εἶμαι εὐτυχῆς καὶ ἐγώ. Θὰ ἀγαπῶμεν εἰςτέτι ἀμφοτέρω. σὺ τὸν ἄνδρα σου, ἡ ἀδελφὴ σου τὴν αἰωνιότητα. Ἀλιζ ! θὰ ἔχω τὴν ἀγαθὴν μερίδα· δταν ἡ ἐδίκη σου λείψει, ἔλθε πρὸς με, ἔλθε χωρὶς οὐδένα φόβον . . . εἰς τὸν αὐτὸν ἔρωτα, εἰς τὸν αὐτὸν βωμόν ! »

» Εἰδοποίησέ με τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν θέλεις γένει κόμησσαν Δερμινί· δὲν θέλω κλαῦσαι, θέλω δεηθῇ. »

Η'.

Ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἡ Ἀλιζ, τὸ μέτωπον κεκοσμημένον μὲ τὸν νυμφικὸν στέφανον, ἠκολούθη τὸν νυμφίον της εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Τὸ πρόσωπον τῆς νέας κόρης ἦτο μελαγχολικὸν καὶ σκεπτικόν, ἀπεναντίας τοῦ τοῦ Ῥοδόλφου ἠκτινοβόλει ἀπὸ χαράν. Τὴν προτεροῖαν ὁμωσ, ὁ βαρόνος Δεγρεδὶλ κατέλιπε τὸν πύργον μὲ τὴν μανίαν ἐντὸς τῆς καρδίας του. Αἱ αἰτίαι τῆς ἀποφάσεως τῆς Λευκῆς, ἐγκαλεῖται σμένης εἰς τὰ πλησίον μοναστήριον, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ

διαφύγῳσι τὴν εὐερέθιστον ζηλοτυπίαν τοῦ, καὶ ὥμο-
σε νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡ νύμφη ὠδηγήθη εἰς τὸν βωμόν· ἀπὸ τὴν ἀνατο-
λὴν τῆς αὐγῆς, ἤσθανετο ἑαυτὴν ἀσθενῆ καὶ κλονουμέ-
νην. Αἱ παρεταὶ τῆς ἡσαν ὠχραί, οἱ πόδες τῆς δὲν ἐ-
δύναντο νὰ τὴν ὑποστηρίξωσιν.

Οἱ σύζυγοι ἐγονυπέτησαν . . . καὶ τὸ ὥρολόγιον ἐση-
μανε τὴν μεσημβρίαν. Ὁ ἱερεὺς ἐρωτᾷ τὸν Ῥοδόλφον . .
. . . Τὸ νυμφικὸν δακτυλίδιον διεπεράσθη εἰς τὸν δακτυ-
λὸν τῆς μελλούσης κομῆσης . . . ὦ ἐκπληξίς! Ἡ Ἀ-
λιξ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ
τοῦ στήθους τῆς, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς καλύπτονται καὶ
κλείονται, τὸ σῶμά τῆς κυπτεῖ . . . κλονεῖται. Ὁ Ῥο-
δόλφος θέλει νὰ τὴν ὑποστηρίξῃ, τὴν περιβάλλει μὲ
τὸν βραχίονά του . . . Ἡ Ἀλιξ ἐλείποθύμηνεν.

Θ'.

Ἐπαναφέρουν τὴν νύμφην· ἡ τελετὴ διακοπεῖσα δὲν
ἐτελείωσεν. Ἡ σύγχυσις διασπείρεται εἰς τὸν πύρ-
γον.

Ἡ Ἀλιξ κατακεκλιμένη ἐπὶ τῆς σρωμνῆς τῆς, ἐπα-
νέρχεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὴν ζωὴν. Μυστηριώ-
δης ιδέα τὴν ἐπασχολεῖ· ἀνεθάρρυνε τὸν σύζυγόν
τῆς, καὶ καταπραΰνουςα τὰς ἀνησυχίας του, τὸν καθι-
κετεύει νὰ τὴν ἀφήσουν μόνην. Ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐξε-
πληρώθη.

Νομίζουσα ὅτι ὁ ὕπνος ἤθελε κλείσει τὰ βλέφαρά τῆς,
ἀπεμάκρυνεν ὅλας τὰς θερααινίδας τῆς. Οὐδεμία κί-
νησις, οὐδεὶς κρότος, οὐδεὶς ὑπηρέτης κύκλω αὐτῆς.
Ἡ κυρία Δεκλαμόρ, ἀσθενὴς ἀπὸ τὴν παρελθούσαν ἐ-
βδομάδα, καὶ σχεδὸν καταντήσασα παλίμπαις, ἀγνοεῖ
τὴν σκητὴν τῆς ἐκκλησίας· εἶναι κεκλεισμένη εἰς τὸν θά-
λαμόν τῆς.

Ἦτον ἑσπέρας. Ἡ Ἀλιξ ἐγείρεται, αἱ σκιαί κατέ-
βαινον εἰς τὴν πεδιάδα· αὕτῃ ἐκφεύγει κρυφίως ἀπὸ
τὸν πύργον, διέρχεται μὲ ἐσπευσμένα βήματα τὸν κή-
πον, φθάνει δρομαία πρὸς τὸ μοναστήριον τῆς ἀδελ-
φῆς τῆς. Τὸ μοναστήριον ἦτο δύο λεύγας μακρὰν
τοῦ Ἀρενβάλ.

Ι'.

— Ἀδελφὴ μου! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλιξ ἀσθμαίνουσα· νυμ-
φευμένη ἡ μὴ, ἰδοὺ με ἐμπρὸς σου. Ἦσο εἰς τὴν
ἀκμὴν ν' ἀποθάνῃς, δὲν εἶναι οὕτω; τὴν πρωίαν ταύ-
την, ὅτε ἐσήμαινε μεσημβρίαν;

Ἡ Λευκὴ, καταπληχθεῖσα, δὲν ἐδύνато νὰ πιστεύ-
σῃ τὰ ὅμματά τῆς. Ἡ Ἀλιξ ἦτον ἐκεῖ, ἐνώπιόν τῆς,
ὑπὸ τὰ τεῖχη τοῦ ἁγίου μοναστηρίου, φέρουσα εἰσέτι
τὸ νυμφικὸν ἔνδυμά τῆς, τοὺς δακτύλους ἔχουσα κακο-
σημένους ὑπὸ δακτυλίων, ἀλλ' ἀπηυδνημένη ἀπὸ τὸν
κάματον· τὸ ἔνδυμά τῆς ἦτον ἡμεισχισμένον ἀπὸ τὰς ἀ-
κάνθας τοῦ δάσους, οἱ πόδες τῆς γυμνοὶ καὶ καθημαγ-
μένοι, αὕτῃ δὲ ὠχρά, μὲ τὴν κόμην λευκωμένην, μὲ τὸ
βλέμμα ἀτενές . . . ὡς φάσμα προσκαλούμενον ἀπὸ
τὸν τάφον.

— Ναί . . . τὴν πρωίαν ταύτην . . . Εἶναι ἀληθές,
ἀποκρίνεται ἡ Λευκὴ, μὲ διακεκομμένην ἀπὸ τοὺς
λυγμούς φωνήν. Σὺ μὲ εἰδοποίησας τὴν ὥραν τοῦ γά-
μου, τὴ νύμψην μὲ σὴ μ ἑ ῥ ἱ ἄ ν, τότε ὀλίγον ἔλειψε
ν' ἀποθάνω.

— Τὸ ἤξευρα, τὸ ἠσθάνην, ἐπανελάθεν ἡ Ἀλιξ μὲ
ἐπίσημον ὄφρος. Ἐγὼ ἐπίσης, σπεύδουσα πρὸ ἐσέ, ἡ-

μην βεβαία ὅτι θὰ σ' εὕρισκα ζῶσαν εἰς τὸ μοναστή-
ριον, ἐπειδὴ, ἐγγισέ με, ὑπάρχω ἀκόμη.

ΙΑ'.

Ἡ νύξ προχωρεῖ. Αἱ δύο διδυμοὶ ἀδελφαὶ εἶναι ἡ
μία πλησίον τῆς ἄλλης· νὰ τὰς διαχωρίσῃ τις εἶναι ἀ-
δύνατον. Ὡ! πόσον διεξοδικαί εἶναι αἱ ἐμπιστευτικαί
ἐξηγήσεις των . . . Ὁ Θεὸς μόνος γινώσκει τὸ μυ-
στήριον αὐτῶν.

Αἶφνης εἰς τῶν ὑπηρετῶν τοῦ πύργου τῶν Ἀ-
ρενβάλ φθάνει, ἐκτὸς ἑαυτοῦ, εἰς τὸ μοναστήριον. Ποίαν
τρομερὰν εἰδησιν φέρει; . . . Ὁ Ῥαούλ ἐπροκάλεσεν εἰς
μονομαχίαν τὸν κόμητα Δερμινί. Οἱ δύο ἀντίζηλοι ἐ-
μονομάχησαν τὴν προτεραίαν, μετὰ τὴν δύσιν τοῦ
ἡλίου, καὶ ὁ Ῥοδόλφος ἐφρονεῖτο. Αἱ δύο ἀδελφαὶ προ-
σεβλήθησαν ὡς ὑπὸ κεραυνοῦ, ὑποκύψασαι ὑπὸ τὴν αὐ-
τὴν συμφορὰν, καὶ ἀνεγειρόμεναι ἀπὸ τὴν αὐτὴν λύπην,
ἐπίσης ἔχουσιν ἀνάγκην ἀμφοτέραι τῆς αὐτῆς ἐγκαρ-
τερήσεως εἰς τὴν δυστυχίαν των.

Ἡ Ἀλιξ ὠμίλησε πρώτη.

— Ποῖος θὰ μὰς παρηγορήσῃ; ἀνέκραξεν αὕτη.

— Ποῖος; ἀδελφὴ μου! ἀποκρίνεται ἡ Λευκὴ. . . Ὁ
Θεὸς!

Ἀγία τις εἰκὼν εὕρίσκετο ἐκεῖ. Αἱ νέαι κόραι προσπί-
πτουν ἐνώπιον τῆς εἰκόνης, καὶ ἀμειβαίως ἐνηγκαλι-
ζόμεναι, ἀσπάζονται ἀλλήλας . . . πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ
Χριστοῦ.

Ξ.

Η ΑΥΤΟΜΑΘΗΣ ΧΩΡΙΚΗ

Πρὸ τινων ἐτῶν νέα τις χωρικὴ Γαλλίς 24 ἔτους
τὴν ἡλικίαν, μὲ ὄψιν ζωηράν, καὶ ὕψος σεμνὸν ἐνταυ-
τῷ καὶ θαρράλειον, ὕψιγε νὰ εὕρῃ ἐφημέριον εἰς τὸν
ὅποιον λέγει ὅτι ἀκούσασα νὰ ὁμιλοῦν περὶ τῆς καλο-
κάθαρίας του πρὸς τὰς νέας, αἰτίνες προσορίζονται διὰ
τὸ διδασκαλικὸν ἐπάγγελμα ἤλθε νὰ τὸν παρακα-
λέσῃ νὰ τὴν προστατεύσῃ.

— Ἀλλὰ, παιδί μου, τὴν ἀπεκρίθη ὁ Ἐφημέριος, διὰ
νὰ ἔχῃς τὸ δικαίωμα τοῦ διδάσκειν, πρέπει νὰ λάβῃς
δίπλωμα, καὶ διὰ νὰ λάβῃς δίπλωμα, πρέπει νὰ ὑ-
ποβληθῇς εἰς ἐξετάσεις. Ἐλαβες τὴν ἀναγκαίαν ἐκπαί-
δευσιν;

— Εἰς τὴν παιδικὴν μου ἡλικίαν, ἔμαθον ν' ἀνα-
γινώσκω καὶ νὰ γράφω, ἔπειτα ἐμαθήτευσα ὡς ῥά-
πτρια, καὶ σήμερον ἐνασχολοῦμαι εἰς τὸ ἐπάγγελ-
μά μου, διημερεύουσα ἀπὸ ἕν εἰς ἄλλο ἀγροκήπιον,
καὶ κερδίζουσα τὰ ἐξ σολδία μου ἐκάστην ἡμέραν.
Ἀλλὰ τὸ βελόνι μου δὲν προχωρεῖ, διότι εὕρισκο-
μαι εἰς περισπασμούς πνεύματος, συλλογιζομένη πάν-
τοτε πῶς νὰ γείνω διευθύντρια παιδαγωγείου.

— Καλὴ μου κόρη, τῆς λέγει ὁ ἐφημέριος, ν' ἀ-
ναγινώσκῃς τις καὶ νὰ γράφῃς εἶναι τῷ ὄντι καλόν,
ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ τοῦτο· πρέπει νὰ γνωρίζῃς τὴν Γαλ-
λικὴν γλῶσσαν, ἐντελὴ ὀρθογραφίαν, γεωγραφίαν, ἱ-
στορίαν, νὰ ἦσαι κάτοχος ὀλίγων τι πλέον τῶν τεσ-
σάρων πράξεων τῆς ἀριθμητικῆς, καὶ τέλος ἰκανὴ νὰ
κάμῃς ὁποῦσιν καλῶς σύνθεσιν τίνα.